

Udgifter, have udgjort. Med Hensyn til det heromhandlede Punkt bemærkes endnu, at der, saaremt i enkelte Tilfælde den foreslaaede Forpligtelse maatte vise sig for byrdefuld for Tiendeieren, vil af Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet kunne tilstaaes passende Væmpelser i Medhold af en ny Paragraf, som Udvalget nedenfor bringer i Forslag. For at forebygge Livløn, paa hvilken Maade Spørgsmaalet om, til hvilken Størrelse den ovennævnte dobbelte Gjenemsnitssum bør ansættes, skal finde sin Afgjærelse, holder Udvalget det for rigtig udtrykkelig at fastsætte, at Spørgsmaalet i Mangel af mindelig Overenskomst kan bringes ind for Domstolene.

Endnu skulle vi ved Lovforslagets § 2 bemærke, at vi ikke kunne tiltræde Indholdet af Paragrafens sidste Punktum, hvor det bestemmes, at, naar Befogtningen overgaar Tiendeierens Forpligtelse, Sognebeboerne kunne tilskyde det Mangelde. En afgjørende Grund for at stille os saaledes overfor denne Del af Paragrafen finde vi i den Ubestemthed, hvoraf Forskriften i forskellige Retninger lider. Udvalget foreslaar i Stedet for den at fastsætte, at det Beløb, hvormed Omkostningerne overføres, hvad Tiendeieren skal udrede, bliver at tilvejebringe paa samme Maade som andre kommunale Udgifter, dog saaledes, at Omkostningerne, naar der i en Kommune er flere Kirkegaarde, kun lignedes paa det eller de Sogne, for hvilke vedkommende Kirkegaard er bestemt. Den Forandring, der saaledes foreslaas, forbeholder man sig nærmere at begrunde under Sagens Behandling i Thinget.

Udvalgets Flertal finder det rigtigst at lade udgaa Lovforslagets § 3, isølge hvilken Tiendeieren kan forlange samme Vægt og Arbejde ved Affviningensarbejderne som ved en Hovedreparation af Kirken. Man frygter nemlig for, at der paa Grund af det Affviningens-Arbejdes Vægfærdighed, hvorom der handles, vil kunne opstaa Uenighed om, hvad der skal betragtes som saadant Haandlangerarbejde, der isølge de gjældende Bestemmelser kan forlanges af de Vedkommende, og de Ulemper, som deraf kunne opstaa, tillægger man afgjørende Vægt ligeoverfor den formentlig i Reglen mindre Betydning det kan have for Tiendeieren at erholde den i Paragrafen omhandlede Bistand.

Mindretallet (Case) tilraader derimod at lade Lovforslagets ovennævnte § 3 blive staaende. Det vil efter Mindretallets Formening være i høi Grad ubilligt, idet man paalægger Tiendeieren en ny, ikke sjelden meget byrdefuld Forpligtelse i Henseende til Kirkegaarden, da at betage ham den Udgang til Bistand af Sognebeboerne med Vægt og Haandlangerarbejde, som den gjældende Lovgivning hjemler ham med Hensyn til Foranstaltninger ved Kirkegaarden. Det skønnes ikke, at en saadan Ubillighed kan retfærdiggjøres ved den Betragtning, at der kan opstaa Meningsforskjellighed om, hvad

der skal henregnes til Haandlangerarbejde, og hvad ikke, en Betragtning, der er uden Indflydelse for Vægtens Vedkommende. Angaaende Paragrafen skal Mindretallet endnu bemærke, at Tiendeierens Udgang til at forlange Vægt og Arbejde kommer til at afhænge af, hvorvidt der i Medfør af Lov af 28de Febr. 1856 har fundet Afsløsning Sted af Vægt og Arbejde til Kirkens Vedligeholdelse m. v., uden at den Omstændighed kommer i Betragtning, at den stedfundne Afsløsning ikke har kunnet tage Hensyn til Bederlag for Vægt og Arbejde, som vil flyde af den Lørlægning af Kirkegaarden, som nu paabydes. Vel kunde den heraf flydende Ubillighed fjernes ved, hvor Afsløsning havde fundet Sted, at paalægge Byraadet eller Sogneraadet at bestride Kjørsel og Arbejde efter de i Øvrigt for saadanne Væbter gjældende Regler, men man kan ikke Andet end efter de omhandlede Væbters Bestaafenhed finde det utilraadeligt at vælge denne Udvælgelse. Det findes saameget mindre betænkeligt at tiltræde Paragrafen, som den Bemyndigelse, det som ovenanført vil blive foreslaaet at give Kirke- og Undervisningsministeren til at tilstaa Tiendeieren Væmpelser, hvor Omstændighederne tale derved, vil medføre, at der kan tages Hensyn til den Forvælgelse i Udgifter, der maatte komme til at paahvile en Tiendeier paa Grund af en stedfundne Afsløsning af Vægt og Arbejde.

I Lovforslagets § 4, 1ste og 2den Linie, foreslaa vi at forandre Ordene: „Personer i selvstaendig Stilling af Folkekirken i et Sogn“ til: „andre Personer med Husstand i en Sogne-menighed“.

Forsaaendigt angaar Lovforslagets § 5, holder Udvalget det for hensigtsmæssigt at lade Udgifterne til Brandfæl og til at besørge Opvarmningen være Tiendeieren vedkommende, men i Henseende til Maaden, hvorpaa disse Udgifter maatte være at afholde, har Meningsforskjellighed fundet Sted i Udvalget. Flertallet antager, at det, der medgaaer til Bestridelse af de omhandlede Udgifter, bør, hvor Tiendeieren ikke er villig til at afholde Omkostningerne ved Kirkens Opvarmning paa de almindelige Søn- og Selligdage, samt de Spøgnedage, paa hvilke Gudstjeneste i sædvanlig Form bliver afholdt i Medfør af Lov af 25de Marts f. A. § 1, tilvejebringes ved frivillige Sammenfund, hvorefter, naar Kirken benyttes udenfor de nævnte Dage, og Opvarmning forlanges, Betaling skal erlægges af den, der vil benytte Kirken, hvilken Betalings Størrelse aarlig fastsættes af Kirkeværge, der besørger Indsamlingen af de øvrige Pengemidler, foranstalter Opfyrring og Kaffelovnenes Rensning samt aflægger aarligt offentlig Regnskab. I Forbindelse hermed foreslaar Flertallet, at vedkommende Kommunes Bestyrelse, naar en Kirkeværge ikke findes, skal vælge en i Nærheden af Kirken boende Mand til at overtage de ovennævnte Forretninger.